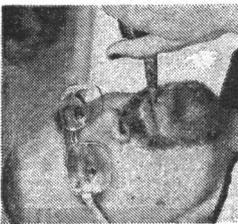

Don Dobbeltiliv

Af Dan Turell

VI KALDTE HAM Don Dobbeltiliv. Naturligvis var det ikke hans rigtige navn, i hvert fald næppe det der var bogført i Folkeregistret, men det var det vi kendte ham under til hverdag.

"Vi" var hans venner — hvis ikke man er alt for nøjeregnende med det ord. Selvfølgelig, som alle ord kan ordet "venner" opfattes på mange måder. Nogle lader til at mene, det kræver man går gennem ild og vand og så den slags gennemgående generende naturfenomener for hinanden.

Så tungt tog vi det ikke i vores kreds, en lille indspist klikkef stamgæster på Stjernecafeen på Vesterbro. At være venner ville for os — i sålilbåd daglig praksis — stort set sige at spille termin-ger sammen med en vis regelmæssighed. Men for så vidt det ganske ofte regnede når vi banede os vej ned til Stjernecafeen fra hver sin bopæl, og for så vidt som en gang kom direkte efter en mindre brand i askebøggeret, i sit soveværelse, kan man måske alligevel sige vi levede op til vennebranchens ideale krav. Så meget mere, endda, som vi havde spillet sammen i årevis og stadig var på indbyrdes talefod, hvilket — som enhver der kender det mindste til terningspillet og dets inadvirkning på den menneskelige psyke vil vide — er noget nær et mirakel som sagerne står.

Don Dobbeltiliv var en udmærket spiller. En af de bedste, kun underlegen over for én, hvem min beskedenhed forbyder mig at nævne — hvilket intet gør, da han er højt hævet over den slags smiger og tomt pral.

Tegning: Peder Nyman

lille skridt til det næste: at deres fyre var den samme.

DET VAREDE IKKE længe, før rygten om det indtrufne bredte sig i distriktet pr. mund-til-mund-metode. Os på Stjernecafeen nåede nyheden netop som vi var i gang med det sjette spil den eftermiddag.

De fleste af os bar den naturligvis med den særlige farvning man udelukkende reserverer til brug ved andres modgang, men Don Dobbeltiliv lod til at mangle blik for de — objektive set — åbenlyse humoristiske perspektiver. Han virkede næsten nervøs. I hvert fald meldte han syv sekser på et tidspunkt, hvor en mere afbalanceret spiller ville have holdt sig til tre, ud fra det rationelle synspunkt at der kun var fem terninger tilbage. Og han undlod — for første gang i mandis minde — at kræve sin retfærdige revanche.

Han gik endda uden at tømme sit glas. Det er den slags ting der stempler sin mand.

Og det var sidste gang, vi så hans i tårninge-lubben på Stjernecafeen. Kun to af os så ham én gang til. Det var F'etzer og jeg, der — efter at have fået en formel invitation — et par dage efter identificerede ham i lighuset ved Søndermarken.

Han var ham, og vi lagde ikke skjul på det. Don Dobbeltiliv var samme dag som hans dommer medte binanden skudt ned og var død på stedet, på Halmfortvet lige ved sit eget hotel.

Don Dobbeltliv var vistnok — det var i hvert fald en i kværnet udboret opfatelse — af spansk afstømnings, deraf hans fornavn. Hans efternavn havde imidlertid sine særlige grunde, og det er om dem denne historie — som jeg særligst tilføjer mindet om Don Dobbeltliv — handler.

SE, FØRST AF ALT må De forstå, at vores lille terminsklub på Sjermecefeen — vor bartender Bob havde endog gang, og det i væsentlig nærværelse, at vi var ansvarlige for 50% af etablissementets omsætning, hvilket gjorde vi nød en vis estime på stedet — var en herreklub, et fristed for mænd. Der kan naturligvis også være til enhver tid være den forside til det — siges en masse godt og positivt og hjerteligt om kvinder, børn, hundede og øvrige husdyr, selvfølgelig kan der det, ingen tvivl om den sag. Men vores klub var designet for herrer. Kvinder, børn og hundede nævnlige — om ikke andre — de er en genskab til fælles, at de er distraherende, specielt i forbindelse med terminsgespil.

I vejen er det udtryk, der presser sig på, som Don Dobbeltliv engang bemærkede. Ikke fordi han i øvrigt var konselig ensidig, tro ikke det. Don Dobbeltliv passede ved siden af sit terminsgespil også sin forretning, og i professionel sammenhæng var han ikke den der havde noget at indvende mod kvinder. Tværtimod: alle hans ansatte var kvinder, og det lod ikke til at være en ledelse og et uforsigtigt princip i hans forretningsforståelse.

Ganske vist kan man sige, at Don Dobbeltliv ved at være bartender i nogen grad på forhånd havde begrænset konspræsentationen i sit personale — hvis man absolut ønsker at være kritisk.

Det ønsker jeg imidlertid ikke på nogen måde. Don Dobbeltliv er ganske vist død, som følge af tragiske og uforudsette hændelser, men han har — endnu overlevende tager man, så vidt jeg har forstået, temmelig tungt på ting der kan bemædse familier og der var ingen tvivl om, at man efter sigende så vidt, at man hæver sig på hænder og fødder i et øjeblik tænkelighed har sagt medlem af klubben.

Også af den grund vil jeg foretrække at nævne med et kade ham Don Dobbeltliv uden alt for indgående specifikationer.

NÅ, DON DOBBELTLIV levede altså af kvinder. Han havde et lille — nogle ville

terningerne i bål om en skønne dag gennem akkumulering af gevinst, at kunne komme i samme mindelsværdige position som Don Dobbeltliv.

Og så var Don Dobbeltliv endelig rent moralsk set, betydningsfuld, retfærdig og retfærdig, der mente end de fleste bordlindere jeg har kendt. For nok tjente han sine penge på kvinder, men — og dette viser klart hvad alumnus i Mattheussen fra Korshavn og i Mattheussen fra Korshavn — på samme måde. Han havde arbejdet på kvinder, og det var det, der gjorde ham til en succesfuld og respekteret person.

Don Dobbeltliv holdt af kvinder, og det var kvindernes skyld, at han blev så rødt i hovedet. Det forholdt sig sådan, som det altid har været, og det vil altid være sådan. Det er kvinderne, der har gjort det muligt for mænd at blive så rødt i hovedet.

Don Dobbeltliv holdt af kvinder, og det var kvindernes skyld, at han blev så rødt i hovedet. Det forholdt sig sådan, som det altid har været, og det vil altid være sådan. Det er kvinderne, der har gjort det muligt for mænd at blive så rødt i hovedet.

Don Dobbeltliv holdt af kvinder, og det var kvindernes skyld, at han blev så rødt i hovedet. Det forholdt sig sådan, som det altid har været, og det vil altid være sådan. Det er kvinderne, der har gjort det muligt for mænd at blive så rødt i hovedet.

Don Dobbeltliv holdt af kvinder, og det var kvindernes skyld, at han blev så rødt i hovedet. Det forholdt sig sådan, som det altid har været, og det vil altid være sådan. Det er kvinderne, der har gjort det muligt for mænd at blive så rødt i hovedet.

Don Dobbeltliv holdt af kvinder, og det var kvindernes skyld, at han blev så rødt i hovedet. Det forholdt sig sådan, som det altid har været, og det vil altid være sådan. Det er kvinderne, der har gjort det muligt for mænd at blive så rødt i hovedet.

Don Dobbeltliv holdt af kvinder, og det var kvindernes skyld, at han blev så rødt i hovedet. Det forholdt sig sådan, som det altid har været, og det vil altid være sådan. Det er kvinderne, der har gjort det muligt for mænd at blive så rødt i hovedet.

Don Dobbeltliv holdt af kvinder, og det var kvindernes skyld, at han blev så rødt i hovedet. Det forholdt sig sådan, som det altid har været, og det vil altid være sådan. Det er kvinderne, der har gjort det muligt for mænd at blive så rødt i hovedet.

instinkter i fuld behold var i besiddelse af en veludviklet pligtfølelse over for sine kolleger, uanset attester og uanset omstændigheder: sådan var det. Sådan ca. hver anden dag fik Don Dobbeltliv hjem til sig, sådan ca. hver anden dag hjem til Maria. Hver for sig mange medborgerne så forges, hvis de overhovedet stillede spørgsmål, hvad der ikke angik for kvinder disse cirkler — at man tilbød sine ude-efterner med håndarbejde på hotellet en opfattelse af Skallepop i forbindelse af kontrol-oprindinger — fuldt ud kunne bekræftes.

Så en højere styrelse lod, som sagt, til at supervisere Don Dobbeltliv. Hans to kvinder levede i /ham, det vil sige af de samner. De andre indbragte ham. Naturligvis levede de Eva og Maria af ham, intet kunne være mere naturligt. De to mandske ukendte med de kredse som Don Dobbeltliv og jeg kommer fra, men i vore cirkler har vi stadig respekt og ærbødighed og gæmmedags ridderlighed til oven for kvinder. Vi mener f.eks. ikke at kvinder skal arbejde, det sætter disse spinkle små skræbelle væsener udtrette en mere fysisk anstrengende indsats end at lægge et lag lebestift på rosenbladene. En kvinde med den naturlig indsigt i den verdensorden der omgiver hende — og hendes kære centrale placer — ring i samme — vil selvstændigt finde en mand at leve af. Intet kan være mere naturligt.

Selvfolgelig er vi ikke uvidende om at der i andre, andre og på mange måder betydelig mere tvivlsomme kredse i samfundet, findes familier der sender deres kvinder ud på arbejdsmarkedet, spørger dem nidsættende i forretninger eller på kontorer, lader dem lægge til sammen eller køre taxer eller endda svinge skruenøgler. Man læser og hører om det hele tiden, men for folk som os der holder til på Sjermecefeen står sagerne anderledes: ingen virkelig gentleman ville nogensinde byde en kvinde den slags.

Og da sidet af alle Don Dobbeltliv, der var formetlig mere end en af os der kyskede man må og ikke må, så var det

Politiken

31. december 1983

2:2

vræktus — over på Café Don. Hvide Hest.

Og på Don Hvide Hest plejede Maria at indtage sin tidlige eftermiddags-drikke.

Hvis man var Vorherre ville man sikkert nyde at se det hele fra oven. Man ville se Maria sidde der ved baren med sin gin og tonic, mens Eva langsomt skredede over gaden på vej mod sin Bailey.

Man ville som en anden filminstruktør formane dem til at køre lidt langsommere, man ville måske endda få pludseligt indfald om sidste øjeblikke, vejen, eller gamle skolekammerater der pludselig skulle dukke op, at det var en eller flere ukendte personer, jeg syntes, det var en kendelse der talte til mig for dansk velopraktisk en fornuftig, velovervejede, afbalanceret afgørelse.

Naturligvis savner vi Don i klubben på Sjermecefeen, det leder sig ikke nægte. Det er altid en synd og en skam, når en medlemmer dør i livet, selv om det så er ved et hændeligt uheld.

Men personligt skal jeg ikke beklage mig over udgangen på historien. Mulla og jeg er det i bund og grund snæversynet egoisme, ja endog en forældet, primitiv mandchauvinistisk indstilling, men jeg kan egentlig, i det store og hele, bedst lide det som det er nu — d.v.s. sådan at jeg har Maria for mig selv. Det var hvad jeg fik ud af det. Den enses død, dens andens skød, som man siger.

Det var også lidt derfor jeg skød Don Dobbeltliv, da Maria bad mig om det, det var klart. Det er da det mindste en gentleman kan gøre, når en dame beder om det.

Det var heller ikke så svært, det var i hvert fald langt sværere at prøve at forklare Maria og få hende til at forstå, hvorfor jeg aldrig havde fortalt hende om Dons Dobbeltliv, når jeg nu ønskede hende så høj.

Man kunne de ringe til Skallepop ned på hotellet og få et vide, hvor chefen logerede i nat. Systemet fungerede kort sagt flimrende.

Intill det skete det, som nødvendigvis måtte ske en dag, og som flere af de andre koner adskillige gange — ikke uden triumf — havde fremført som den eneste naturlige ende på legen: Eva og Maria mødte hinanden.

Hvordan de — i betragtning af den lange afstand mellem Absalomsgade og Oehlensgade, og i betragtning af ikke mindst af kværnets størrelse — havde undgået det, var man kun gisne om. Tilfældet, Vorherre, Allah, kald det hvad De vil, havde heldigt holdt den begivenhed tilbage fra virkelighedens spisesedel.

Men denne dag hændte det, at politiet — med vanlig manøvre på den mest elementære måde — til disposition og aktivitet arbejdede elegant og effektivt — kom, jegende ned ad Isstadgade på jørg efter en kendt gangster der i et øjeblik råbte ud fra sin dør til fra Vestre. Vedkommende fulgte medkommer søgte asyl på Café Gokken, og ordensmagten fulgte ham derind, hvilket — at domme efter senere øjenvidne-beretninger — så ubehøvet udfald, at størstedelen af inventaret senere blev solgt som pindebrændehovs parvolumshandleren på Gasværksvej.

Denne uforudsette situation drevede Café Gokken til en usædvanlig kortvarig lukning, indtil det nye inventar var leveret.

Og Eva havde haft den væsentligste del af sin tidlige eftermiddagsgenstand på Gokken.

Da der nu, som en politiker ville have sagt, forelå en ny situation, måtte Eva naturligvis svigte Gokken — og dermed dennes norske bartender — hvilket alt sammen kunne være deprimerende nok, men dog ikke grund nok til at svigte sin genstand. Så gik Eva i stedet — vel vidende at Sjermecefeen var Don Dobbeltlivs domæne, og fuldstændigt klar over at man kan dele alt med en mand undtagen hans stem-

me kunne de ringe til Skallepop ned på hotellet og få et vide, hvor chefen logerede i nat. Systemet fungerede kort sagt flimrende.

Intill det skete det, som nødvendigvis måtte ske en dag, og som flere af de andre koner adskillige gange — ikke uden triumf — havde fremført som den eneste naturlige ende på legen: Eva og Maria mødte hinanden.

Hvordan de — i betragtning af den lange afstand mellem Absalomsgade og Oehlensgade, og i betragtning af ikke mindst af kværnets størrelse — havde undgået det, var man kun gisne om. Tilfældet, Vorherre, Allah, kald det hvad De vil, havde heldigt holdt den begivenhed tilbage fra virkelighedens spisesedel.

Men denne dag hændte det, at politiet — med vanlig manøvre på den mest elementære måde — til disposition og aktivitet arbejdede elegant og effektivt — kom, jegende ned ad Isstadgade på jørg efter en kendt gangster der i et øjeblik råbte ud fra sin dør til fra Vestre. Vedkommende fulgte medkommer søgte asyl på Café Gokken, og ordensmagten fulgte ham derind, hvilket — at domme efter senere øjenvidne-beretninger — så ubehøvet udfald, at størstedelen af inventaret senere blev solgt som pindebrændehovs parvolumshandleren på Gasværksvej.

Denne uforudsette situation drevede Café Gokken til en usædvanlig kortvarig lukning, indtil det nye inventar var leveret.

Og Eva havde haft den væsentligste del af sin tidlige eftermiddagsgenstand på Gokken.

Da der nu, som en politiker ville have sagt, forelå en ny situation, måtte Eva naturligvis svigte Gokken — og dermed dennes norske bartender — hvilket alt sammen kunne være deprimerende nok, men dog ikke grund nok til at svigte sin genstand. Så gik Eva i stedet — vel vidende at Sjermecefeen var Don Dobbeltlivs domæne, og fuldstændigt klar over at man kan dele alt med en mand undtagen hans stem-

me kunne de ringe til Skallepop ned på hotellet og få et vide, hvor chefen logerede i nat. Systemet fungerede kort sagt flimrende.

Intill det skete det, som nødvendigvis måtte ske en dag, og som flere af de andre koner adskillige gange — ikke uden triumf — havde fremført som den eneste naturlige ende på legen: Eva og Maria mødte hinanden.

Hvordan de — i betragtning af den lange afstand mellem Absalomsgade og Oehlensgade, og i betragtning af ikke mindst af kværnets størrelse — havde undgået det, var man kun gisne om. Tilfældet, Vorherre, Allah, kald det hvad De vil, havde heldigt holdt den begivenhed tilbage fra virkelighedens spisesedel.

Men denne dag hændte det, at politiet — med vanlig manøvre på den mest elementære måde — til disposition og aktivitet arbejdede elegant og effektivt — kom, jegende ned ad Isstadgade på jørg efter en kendt gangster der i et øjeblik råbte ud fra sin dør til fra Vestre. Vedkommende fulgte medkommer søgte asyl på Café Gokken, og ordensmagten fulgte ham derind, hvilket — at domme efter senere øjenvidne-beretninger — så ubehøvet udfald, at størstedelen af inventaret senere blev solgt som pindebrændehovs parvolumshandleren på Gasværksvej.

Denne uforudsette situation drevede Café Gokken til en usædvanlig kortvarig lukning, indtil det nye inventar var leveret.

Og Eva havde haft den væsentligste del af sin tidlige eftermiddagsgenstand på Gokken.

Da der nu, som en politiker ville have sagt, forelå en ny situation, måtte Eva naturligvis svigte Gokken — og dermed dennes norske bartender — hvilket alt sammen kunne være deprimerende nok, men dog ikke grund nok til at svigte sin genstand. Så gik Eva i stedet — vel vidende at Sjermecefeen var Don Dobbeltlivs domæne, og fuldstændigt klar over at man kan dele alt med en mand undtagen hans stem-

me kunne de ringe til Skallepop ned på hotellet og få et vide, hvor chefen logerede i nat. Systemet fungerede kort sagt flimrende.

Intill det skete det, som nødvendigvis måtte ske en dag, og som flere af de andre koner adskillige gange — ikke uden triumf — havde fremført som den eneste naturlige ende på legen: Eva og Maria mødte hinanden.

Hvordan de — i betragtning af den lange afstand mellem Absalomsgade og Oehlensgade, og i betragtning af ikke mindst af kværnets størrelse — havde undgået det, var man kun gisne om. Tilfældet, Vorherre, Allah, kald det hvad De vil, havde heldigt holdt den begivenhed tilbage fra virkelighedens spisesedel.

Men denne dag hændte det, at politiet — med vanlig manøvre på den mest elementære måde — til disposition og aktivitet arbejdede elegant og effektivt — kom, jegende ned ad Isstadgade på jørg efter en kendt gangster der i et øjeblik råbte ud fra sin dør til fra Vestre. Vedkommende fulgte medkommer søgte asyl på Café Gokken, og ordensmagten fulgte ham derind, hvilket — at domme efter senere øjenvidne-beretninger — så ubehøvet udfald, at størstedelen af inventaret senere blev solgt som pindebrændehovs parvolumshandleren på Gasværksvej.

Denne uforudsette situation drevede Café Gokken til en usædvanlig kortvarig lukning, indtil det nye inventar var leveret.

Og Eva havde haft den væsentligste del af sin tidlige eftermiddagsgenstand på Gokken.

Da der nu, som en politiker ville have sagt, forelå en ny situation, måtte Eva naturligvis svigte Gokken — og dermed dennes norske bartender — hvilket alt sammen kunne være deprimerende nok, men dog ikke grund nok til at svigte sin genstand. Så gik Eva i stedet — vel vidende at Sjermecefeen var Don Dobbeltlivs domæne, og fuldstændigt klar over at man kan dele alt med en mand undtagen hans stem-

me kunne de ringe til Skallepop ned på hotellet og få et vide, hvor chefen logerede i nat. Systemet fungerede kort sagt flimrende.

Intill det skete det, som nødvendigvis måtte ske en dag, og som flere af de andre koner adskillige gange — ikke uden triumf — havde fremført som den eneste naturlige ende på legen: Eva og Maria mødte hinanden.

Hvordan de — i betragtning af den lange afstand mellem Absalomsgade og Oehlensgade, og i betragtning af ikke mindst af kværnets størrelse — havde undgået det, var man kun gisne om. Tilfældet, Vorherre, Allah, kald det hvad De vil, havde heldigt holdt den begivenhed tilbage fra virkelighedens spisesedel.

Men denne dag hændte det, at politiet — med vanlig manøvre på den mest elementære måde — til disposition og aktivitet arbejdede elegant og effektivt — kom, jegende ned ad Isstadgade på jørg efter en kendt gangster der i et øjeblik råbte ud fra sin dør til fra Vestre. Vedkommende fulgte medkommer søgte asyl på Café Gokken, og ordensmagten fulgte ham derind, hvilket — at domme efter senere øjenvidne-beretninger — så ubehøvet udfald, at størstedelen af inventaret senere blev solgt som pindebrændehovs parvolumshandleren på Gasværksvej.

Denne uforudsette situation drevede Café Gokken til en usædvanlig kortvarig lukning, indtil det nye inventar var leveret.

Og Eva havde haft den væsentligste del af sin tidlige eftermiddagsgenstand på Gokken.

Da der nu, som en politiker ville have sagt, forelå en ny situation, måtte Eva naturligvis svigte Gokken — og dermed dennes norske bartender — hvilket alt sammen kunne være deprimerende nok, men dog ikke grund nok til at svigte sin genstand. Så gik Eva i stedet — vel vidende at Sjermecefeen var Don Dobbeltlivs domæne, og fuldstændigt klar over at man kan dele alt med en mand undtagen hans stem-

me kunne de ringe til Skallepop ned på hotellet og få et vide, hvor chefen logerede i nat. Systemet fungerede kort sagt flimrende.

Intill det skete det, som nødvendigvis måtte ske en dag, og som flere af de andre koner adskillige gange — ikke uden triumf — havde fremført som den eneste naturlige ende på legen: Eva og Maria mødte hinanden.

Hvordan de — i betragtning af den lange afstand mellem Absalomsgade og Oehlensgade, og i betragtning af ikke mindst af kværnets størrelse — havde undgået det, var man kun gisne om. Tilfældet, Vorherre, Allah, kald det hvad De vil, havde heldigt holdt den begivenhed tilbage fra virkelighedens spisesedel.

Men denne dag hændte det, at politiet — med vanlig manøvre på den mest elementære måde — til disposition og aktivitet arbejdede elegant og effektivt — kom, jegende ned ad Isstadgade på jørg efter en kendt gangster der i et øjeblik råbte ud fra sin dør til fra Vestre. Vedkommende fulgte medkommer søgte asyl på Café Gokken, og ordensmagten fulgte ham derind, hvilket — at domme efter senere øjenvidne-beretninger — så ubehøvet udfald, at størstedelen af inventaret senere blev solgt som pindebrændehovs parvolumshandleren på Gasværksvej.

Denne uforudsette situation drevede Café Gokken til en usædvanlig kortvarig lukning, indtil det nye inventar var leveret.

Og Eva havde haft den væsentligste del af sin tidlige eftermiddagsgenstand på Gokken.

Da der nu, som en politiker ville have sagt, forelå en ny situation, måtte Eva naturligvis svigte Gokken — og dermed dennes norske bartender — hvilket alt sammen kunne være deprimerende nok, men dog ikke grund nok til at svigte sin genstand. Så gik Eva i stedet — vel vidende at Sjermecefeen var Don Dobbeltlivs domæne, og fuldstændigt klar over at man kan dele alt med en mand undtagen hans stem-